

החתול והעכברים

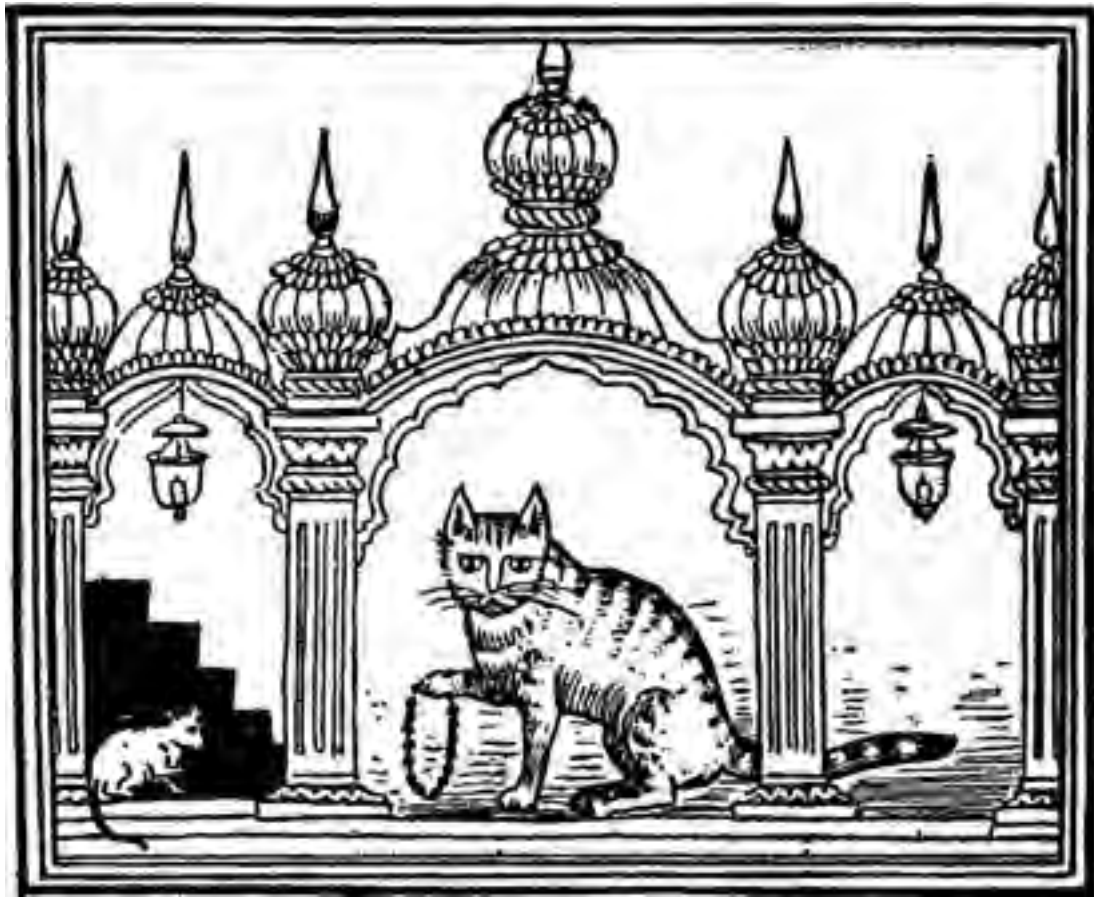

הרטוואל ג'ימס (1906)

החלב ולשולחן הארוחה הערוך.
יום אחד החתול הרגיש שדלת מרתף היין פתוחה והוא
ירד לשם כדי לראות האם לא יוכל לצוד עכבר כלשהו.
הוא הסתתר אחרי קנקן יין. אחרי זמן מה יצא עכבר
מחור בקיר, עלה לקנקן היין, שם את ראשו פנימה
ושתה הרבה עד שהשתכר, התחיל לדבר שטויות ודמה
את עצמו אמיץ כמו אריה.
"איפה החתול?" קרא "אוריד לך את ראשו. אחתוך את
ראשו כמו בשדה קרב! גורלו של חתול שיזדמן לדרכי
יהיה גרוע מכל כלב!"

על פי פקודת השמיים, חי פעם בעיר פרסית קרמן חתול
שנראה כמו דרקון, חתול בעל ראייה למרחקים, שצד
כמו אריה, בעל שפם ארוך ושיניים חדות. גופו היה כמו
תוף ופרוותו נהדרת כמו של סמור.
לא היה אף אחד מאושר יותר מהחתול הזה, לא כלתו
החדשה, לא בעל הבית שלו שראה בנחת את פניהם
של אורחיו המחייכות למראה החתול.
החתול הסתובב בין ידידיו, חברים לצלחת, לכוס ולקנקן

השבועות של החתול רץ לספר את החדשות הטובות לעכברים אחרים. מלא התרגשות סיפר שהחתול נעשה למוסלמי אדוק, ושהוא ראה אותו במסגד בוכה ומקונן ואומר "הו, בורא העולם, סלח את החטא שלי כי עשיתי שטות כמו טיפש גדול." ואז סיפר העכבר הקטן שהחתול החזיק מחרוזת תפילה והתנהג כמו מתחרט ממשי.

החתול חרק שיניו כששמע את ההתרברבות הזו. מהר כמו ברק קפץ, אחז את העכבר בכף אחת ואמר "הו, עכברון קטן, איך תוריד עכשיו את ראשי?" "אני עבד שלך" ענה העכבר "סלח לי על החטא הזה. אני העבד שלך, בעל אוזן נקובה ואני נושא את עולך על כתפי."

"דבר פחות שקרים" ענה החתול "האם היה אי פעם שקרן כמוך? שמעתי מה דיברת ותשלם על חטאך עם החיים. אעשה את חייך גרועים מזה של כלב מת." והחתול הרג ואכל את העכבר, אך אחר כך הצטער על מעשיו, רץ למסגד, שם ידיו על פנים, מזג מים על ידיו צם ומשח את עצמו כאילו הגיעה שעת התפילה של המאמינים.

ואז התחיל לקרוא את פרק התפילה לאללה שבספר הקדוש של הפרסים וגם אמר את וידויו.

"אני מתחרט ולא אקרע יותר עכברים בשיניים שלי. אתן לחם לעניים. סלח לי את חטאי, הוא הסולח הגדול, כי הרי באתי אליך והשתחויתי בעצב שלי."

הוא חזר על דבריו פעמים רבות והרגיש שהוא באמת מתכוון לכל שאמר ובסוף אפילו בכה ביגון.

קרה שעכבר קטן ישב אחרי הדוכן במסגד, וכששמע את

כולם רקדו ושרו "אה! אה! הו! הו!" ושתו יין אדום ויין לבן עד שהשתכרו. שניים צלצלו בפעמוניות, שניים בערמוניות ושנים שרו. אחד הביא מגש מלא דברים טובים, כדי שכולם יוכלו ליהנות מהם, אחדים עישנו נרגילות, אחרים נהגו כמו ליצנים, עוד אחרים ניגנו בכלי נגינה שונים.

אחרי ימים אחדים של חגיגות מלך העכברים אמר "ידידי, תביאו לחתול מתנות יפות!" העכברים התפזרו והתחילו לחפש מתנות וכעבור זמן קצר חזרו, כל אחד עם מתנה ראויה לאיש אציל.

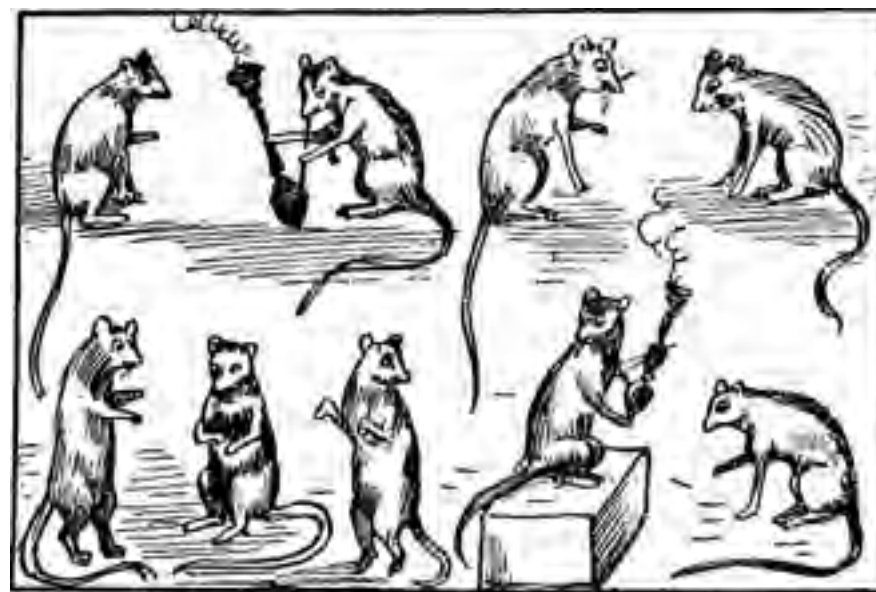
אחד הביא בקבוק יין, שני כלי מלא צימוקים, אחרים אגוזים מלוחים, גושי גבינה, פיסטוקים, עוגיות מזוגגות בסוכר, בקבוקי מיץ, צעיפים הודים, בגדים יפים ועוד דברים יקרי ערך.

בשקט הם הביאו אותם לפני מלך החתולים. שם הם קדו קידות עמוקות, נגעו במצחם לאדמה, ברכו אותו ואמרו "הו אדוננו, משחרר את חיינו, הבאנו לך מתנות ראויות לך. אנא, קבל אותם."

החתול אמר לעצמו "הנה התגמול על היותי מוסלמי אדוק. למרות שצמתי, היום מפצים אותי. הצום שלי לא נמשך זמן רב. ברור לי כי אללה כבר מפויס."

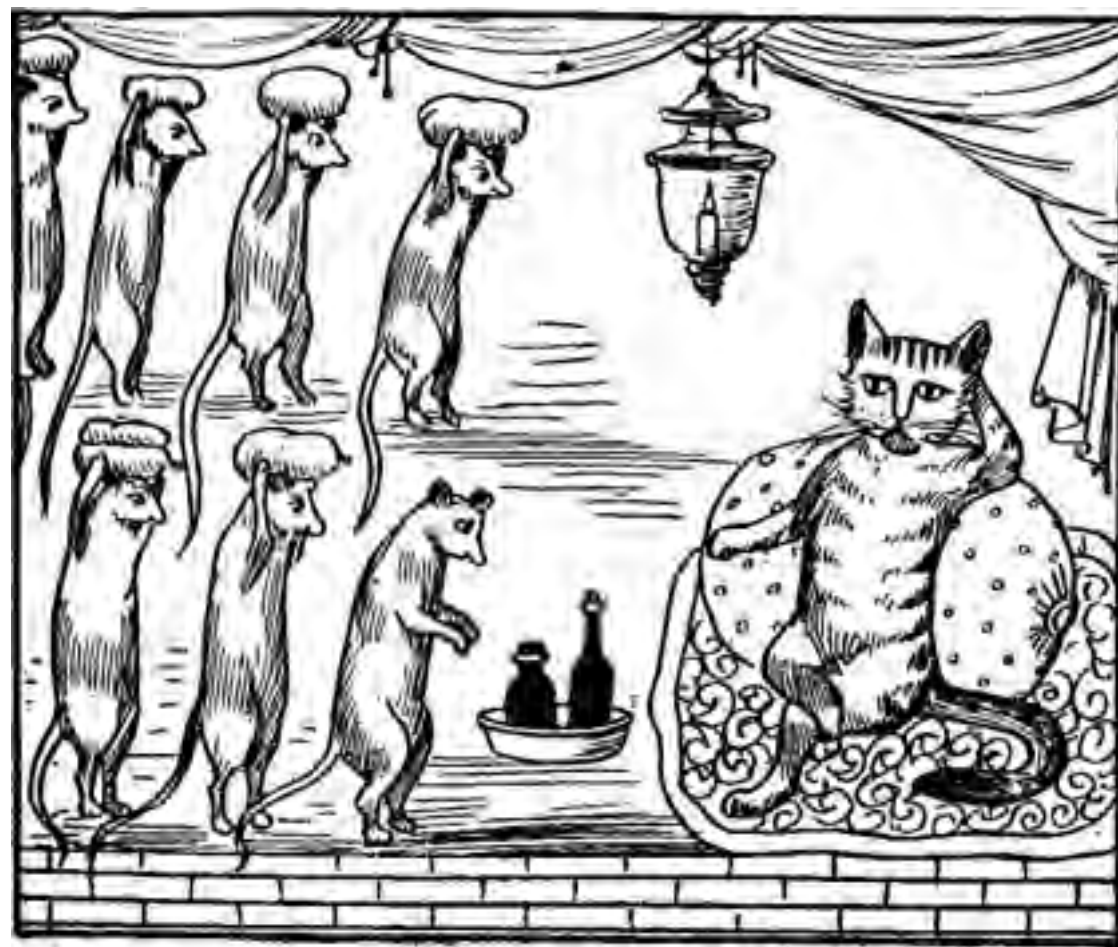
העכברים שמחו מאוד כששמעו את החדשות הטובות והתחילו לחגוג את האירוע. שבעה עכברים, ראשי הכפרים שלהם קמו ונשאו הודייה על כך שהחתול הצטרף לשבט המאמינים האמיתיים.

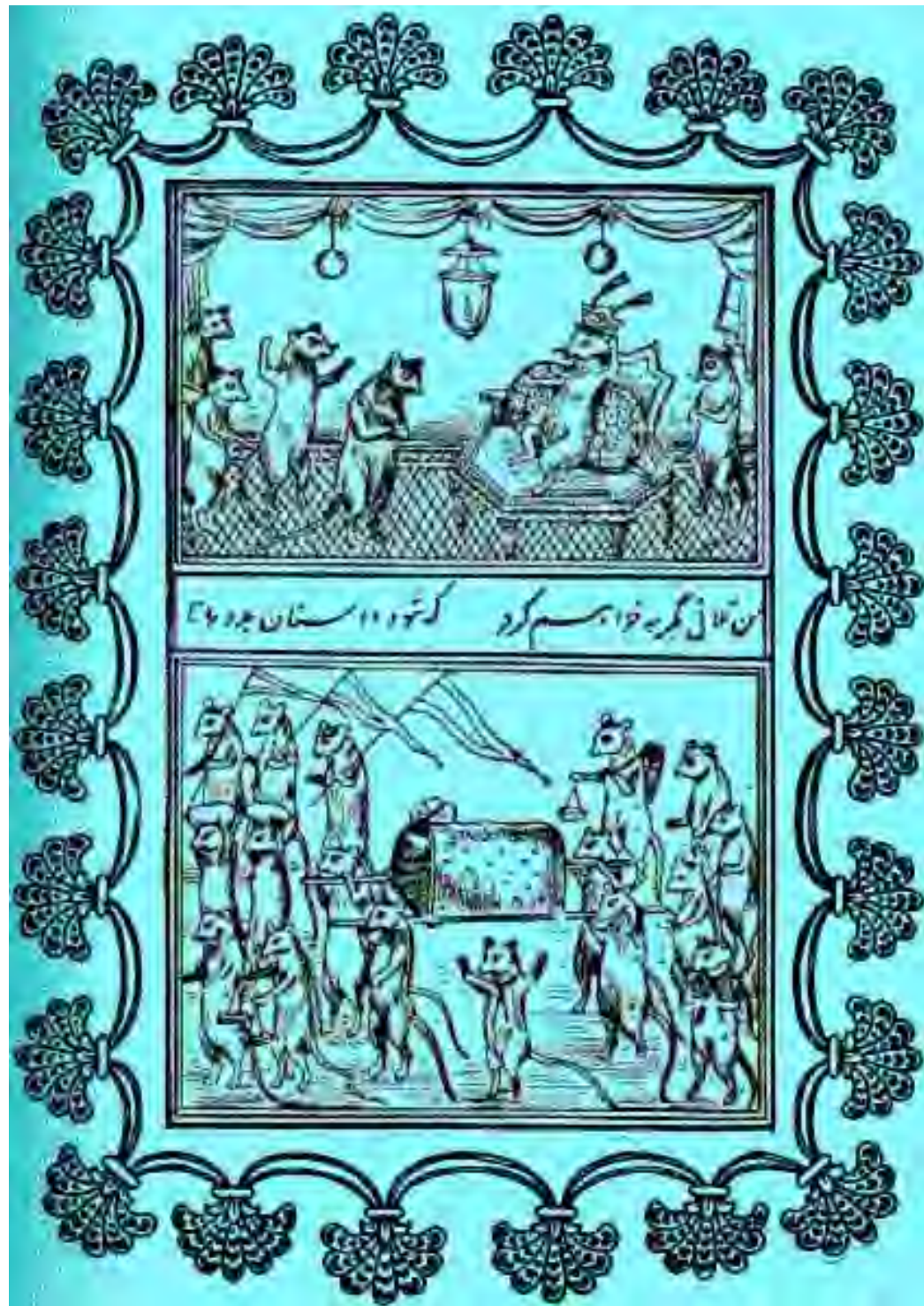
והמית את כולם. האחרים ברחו בבהלה.
אחרי שאספו את אחיהם המתים הביאו את הבשורה
המרה ליתר העכברים באומרם "מדוע אתם יושבים
בשקט? אתם הצעירים, פזרו אבק על ראשיכם. החתול

האכזר קפץ על חמישה מאתנו בשיניו ובטפריו והרג
אותם." ואז במשך חמישה ימים הם קרעו את בגדיהם
כמו שעושים האבלים, ופזרו אבק על ראשיהם. ואז
אמרו "נלך למלך ונספר לו. חייבים למסור לו איזה גורל
נפל בחלקנו."
והם קמו והלכו למלך העכברים. הלכו כשאחד מכה

ואז פנה אל העכברים, קרא להם להתקרב ואמר שהם
עכשיו ידידיו. והם התקדמו בחיל ורעידה. הם פחדו כל
כך שלא ידעו מה קורה להם. וכשהיו כבר קרוב, החתול
קפץ עליהם פתאום.
הוא תפס חמישה עכברים, כולם ראשי הכפרים. שנים
תפס בכפותיו הקדמיות, שתיים באחוריות ואחד בפיו

בתוף, שני מצלצל בפעמון, עם צעיפי אבל על צוואריהם, ודמעות זורמות לכל אורך השפמים שלהם. הם הגיעו למקום בו ישב המלך על הכס שלו, השתחוו ואמרו "אדוננו, אנו משרתיך ואתה המלך שלנו. הנה החתול פגע בנו באכזריות, למרות שהפך למוסלמי אדוק. לפני שהפך למאמין תפס רק עכבר אחד בשנה ומאז שהוא מוסלמי תאבוננו גדל ויסתפק רק חמישה במכה אחת."

המלך ששמע זאת כעס מאוד ונראה כאילו הוא צלחת מים רותחים. אך הוא דיבר בנועם למשלחת העכברים, קרא להם אורחים רצויים וכדי לפייסם הבטיח שיתנקם בחתול ויכה בו חזק כך, שהדבר יתפרסם בעולם כולו. ואז, אחרי שראה אבל גדול בעיניהם, ציווה לקבור את העכברים המתים בטכס ממלכתי רב רושם. כולם התאבלו במשך שבוע שלם, כאילו נפטר בן משפחת המלוכה, ואת המתים הניחו בסלים והובילו אותם עם דמעות בעיניים אל הקבר.

אחרי הקבורה המלך ציווה לגייס את כל החיל שלו במישור חולי גדול, שנפרס ליד העיר, כמה שרק העין יכלה לראות. ואז הוא פנה אליהם ואמר "הו חיילים גיבורים. החתול פגע באכזריות באזרחים שלנו. הוא

כופר ונבל, אכזר בטבעו. נלך עכשיו לעיר קרמן ונלחם בו."

ואכן יצאו מאה ושלושים אלף עכברים. מצוידים בחניתות, רובים וחרבות הלכו תחת דגל ונס.

ערבי שעבר במדבר, רוכב על גב גמלו, ראה את החיל הענקי והופתע כל כך שאבד את שווי משקלו ונפל עליהם. גדוד או שניים נפגעו מנפילתו, אך החיל המשיך בדרכו.

כשהיו כבר מוכנים לקרב המלך דיבר אליהם שוב ואמר "הו לוחמים צעירים, אנו חייבים לשלוח שגריר לחתול. מי ביניכם די כשרוני, זהיר ומשכנע מספיק?" וכולם קראו "נמלא את פקודת המלך! בראשינו ובדמינו הדבר!"

אחד מראשי המחוזות היה מלומד ובעל הופעה טובה, ולו ציווה המלך ללכת כשגריר לחתול העיר קרמן. ועוד לפני ששמו יצא מפיו המלך הוא קפץ משורות החיל ומיהר דרך המדבר אל החתול.

הוא נעמד שם באומץ רב ואמר "אני שליח מלך העכברים. באתי מלא אבל וצער. דע לך שאדון המלך שלנו החליט להלחם בך ובא עכשיו עם כל החיל שלו לכרות את ראשך. צא ותלחם בנו!"

החתול נהם בתשובה "לך ואומר למלך שלך לאכול אבק. לא אצא מהעיר אלא כאשר ארצה זאת!" והוא שלח שליחים כדי לקרוא לחתולי קרב אחדים מקהורסן, ארץ השמש. וכשחיל החתולים היה מוכן, מלך החתולים

נתן להם הוראות, ובעצמו הבטיח לבוא לשדה הקרב. החתולים באו על סוסיהם, כל אחד כמו נמר רעב. גם העכברים עלו על סוסים שלהם, עם כלי הנשק שלהם ורותחים מכעס. בצעקות "אללה! אללה!" שתי החילות נפלו זו על זו בחרבות שלופת.

נהרגו חתולים ועכברים במספרים כאלה שלא היה מקום לסוסים לאן לדרוך. החתולים נלחמו במרץ וההתקפות שלהם פרצו דרך קו ראשון של העכברים, אחר כך דרך הקו השני ושלישי. העכברים שחשבו כי הפסידו את הקרב התחילו לסגת בצעקות רמות. אך אחרי כן התעשתו ותקפו את האגף הימני של החתולים בצעקת קרב "אללה! אללה!"

מלך החתולים שהגיע בינתיים נפגע מחניתו של אחד העכברים ונפל מסוסו. עוד לפני שהצליח לקום העכברים עטו עליו והובילו אותו למחנה שלהם. בכך הוכנעו החתולים שנסוגו לעיר קרמן.

העכברים הכו את מלך החתולים קשות עד שאבד את הכרתו. במישור ליד העיר נשמעו קולות תופים וזעקות שמחה. ואז מלך העכברים עלה על הכס שלו וציווה להביא את החתול לפניו.

"נבל!" הוא אמר לו "מדוע אכלת נתינים שלי? שמע

מלך העכברים, שראה את הנעשה, התעלף במקום, והחתול קפץ עליו, הוריד את הכתר מראשו, שם חבל על צווארו והרג אותו מיד. ואז המשיך לרוץ הנה והנה עד שכל חיל העכברים הושמד ולא נשאר אף אחד שיכול היה להתנגד לו.

עכשיו את מלך העכברים." החתול הוריד את ראשו בפחד רב ושתק. אחר כך אמר "אני משרתך אפילו עד מוות." מלך העכברים אמר "הביאו את הכלב המרושע לשדה הוצאה להורג ותלו אותו. אבוא בעצמי לראות איך נענש כגמול על דם הנתינים ההרוגים שלי." והוא עלה על הפיל שלו ושומרי ראשו צעדו לפניו בגאווה. כשהגיע למקום החתול עמד שם בכפותיו קשורות ובוכה מרות. כשראה שהחתול חי עדיין כעס מלך העכברים וקרא לתליין "מדוע האסיר עוד חי? תלה אותו מיד!" באותו הרגע הופיע בדהירה שליח מהעיר וקרא "סלח לחתול האומלל הזה. הוא לא יגרום לכם כל נזק בעתיד!" אך המלך לא היה מוכן לשמוע וציווה למלא את פקודתו מיד. העכברים היססו, כי פחדו לעשות זאת. המלך כעס מאוד "עכברים טיפשים" קרא "אתם מרחמים על החתול והוא יקריב אתכם כקורבן." כשהחתול ראה את שליח העיר, הוא קיבל יתר אומץ. במכה אחת קרע את החבלים, פרץ ממקומו כמו נמר ותפס מיד חמישה עכברים הקרובים ביותר. היתר התפזרו בפחד ובהלה בקריאות "ירו בו!, אללה! אללה! הורידו את ראשו כפי שעשה רסטם לאויבים שלו!"